

kommer, at de gældende Regler paa mange Punkter ere ikke blot ufuldstændige, men tildels ogsaa ret uheldige. Hvad særlig Forfatterretten angaar, er den gældende Ret absolut til Hinder for, at Danmark kan tiltræde den i Bern i 1886 mellem England, Tyskland Frankrig, Italien, Spanien, Belgien, Schweiz samt nogle mindre Stater afsluttede „internationale Union til Værn for litterære og kunstneriske Værker“, idet en Tilslutning til den saakaldte Bernerkonvention blandt andet er betinget af, at der indrømmes Forfatterne Eneret i 10 Aar til at udgive Oversættelser af deres Værker, hvilket efter vor nu gældende Ret ikke er muligt. At skaffe danske Forfattere og Kunstnere en virksom Beskyttelse af deres Værker i Udlandet vil efter Bernerkonventionens Afslutning ikke være muligt uden en Tilslutning til denne. Men at en

saadan Beskyttelse i høj Grad er ønskelig, turde lige saavel være almindelig anerkendt, som det mere og mere er gaaet op for den almindelige Bevidsthed, at det hverken er sømmeligt i Længden at nægte fremmede al Retsbeskyttelse i disse Retninger eller i det hele taget forsvarligt at unddrage sig det almindelige Retsfællesskab paa dette Omraade, som allerede nu omfatter største Delen af den civiliserede Verden, og som er et betydningsfuldt Skridt henimod den internationale Ligeberettigelse, der forlængst og stadig stærkere overalt er anerkendt som en absolut Retfærdighedsfordring.

Efter at Norge i 1896 har sluttet sig til Bernerunionen, er der herved skabt nye og formentlig tvingende Motiver for Danmark til ligeledes at slutte sig til Unionen.